

I ACz 407/13

POSTANOWIENIE

Dnia 23 maja 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jerzy Geisler (spr.)

Sędziowie: SA Roman Stachowiak

SA Bogusława Żuber

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2013 roku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku **P. K.**

z udziałem **M. W.**

o uchylenie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego

na skutek zażalenia uczestnika postępowania

na postanowienie Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 20 grudnia 2012 roku, sygn. akt: I Co 170/11

postanawia:

zażalenie oddalić.

SSA R. Stachowiak SSA J. Geisler SSA B. Żuber

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem, po ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Okręgowy uchylił postanowienie Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 15.03.2011 r. sygn. akt I Co 29/11 o wydaniu wierzycielowi M. W. zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego – wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 24.05.2010 r. w sprawie I C 394/09 z powództwa M. W. przeciwko P. K. o zapłatę w zakresie pkt 1, 2 i 5 oraz orzekł o kosztach postępowania.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył uczestnik postępowania, zaskarżając je w całości, wnosząc o jego zmianę przez oddalenie wniosku dłużnika.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie uczestnika postępowania nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. b rozporządzenia (WE) nr 805/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21.04.2004 r. w sprawie utworzenia Europejskiego Tytułu Egzekucyjnego dla roszczeń bezspornych (Dz. U. UE. L. 2004.143.15) – dalej rozporządzenie - zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego podlega uchyleniu,

gdy zostało nadane oczywiście bezzasadnie, biorąc pod uwagę wymogi ustanowione w tym rozporządzeniu. Jedną z przesłanek, którą należy zbadać w takim postępowaniu jest to czy roszczenie objęte orzeczeniem, któremu nadane zostało zaświadczenie europejskiego tytułu egzekucyjnego obejmowało roszczenie bezsporne w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b lub c rozporządzenia.

Uchylając postanowieniem z dnia 21.09.2011 r. sprawę do ponownego rozpoznania Sąd Apelacyjny wskazał, że zachodzi potrzeba zbadania, na jakim etapie jest sprawa o wznowienie postępowania oraz czy zarzuty podniesione w skardze, a zwłaszcza zarzut nieprawidłowości doręczenia pozwu w sprawie I C 394/09, mają istotne znaczenie dla oceny bezsporności roszczenia w rozumieniu art. 3 rozporządzenia. Sąd ten podkreślił, że już w przepisach wstępnych rozporządzenia wskazuje się na konieczność zwracania szczególnej uwagi na kwestie związane z uczestnictwem dłużnika w procesie w taki sposób, by miał on możliwość zorganizowania sobie obrony, a skoro dłużnik już po wydaniu zaświadczenia pojął kroki prawne w celu umożliwienia mu zaskarżenia wydanego orzeczenia, to takie działanie nie może pozostawać obojętne dla oceny bezsporności roszczenia.

W sprawie bezspornym jest, że P. K. wystąpił ze skargą o wznowienie postępowania w sprawie I C 394/09 wskazując jako podstawę przepis art. 401 pkt 2 kpc – brak możliwości działania i obrony swych praw na skutek nieprawidłowo podanego adresu, czyli powołując się na nieważność postępowania. Obecnie, po wznowieniu postępowania, Sąd Okręgowy rozpoznaje sprawę na nowo (I C 296/10).

Skoro P. K. doprowadził skutecznie do wznowienia postępowania powołując się na przesłankę z art. 401 pkt 2 kpc, zwalcza zasadność dochodzonego przeciwko niemu roszczenia, to słusznie przyjął Sąd Okręgowy, że na chwilę obecną uznać trzeba, że roszczenie objęte wyrokiem z dnia 24.05.2009 r. wydanym w sprawie I C 394/09 nie jest roszczeniem bezspornym w rozumieniu art. 3 rozporządzenia, a skoro tak, to nadanie zaświadczenia europejskiego tytułu egzekucyjnego było oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 10 ust. 1 lit. b rozporządzenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przedmiotowego roszczenia nie można uznać za bezsporne zarówno w świetle art. 3 ust. 1 lit b, jak i c. Wznowienie postępowania na podstawie art. 401 pkt 2 kpc pozwala stwierdzić, że brak udziału P. K. w postępowaniu w sprawie I C 394/09, mimo awizowania korespondencji był wynikiem braku poinformowania go we właściwy sposób o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu sądowemu, uniemożliwiło mu to podjęcie właściwej obrony w sprawie, a to prowadzi do wniosku, że jego zachowanie nie stanowiło ani milczącego uznania roszczenia, ani uznania faktów przedstawianych przez wierzyciela (lit. c). Z kolei podjęcie działań zmierzających do podważenia zapadłego bez jego udziału wyroku było możliwe dopiero z chwilą dowiedzenia się o nim oraz w formie jaką prawo przewiduje dla wzruszenia prawomocnego orzeczenia (lit b).

W świetle powyższego odmienne obszerne wywody skarżącego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oraz art. 13 § 2 k.p.c., zażalenie oddalił.

SSA R. Stachowiak SSA J. Geisler SSA B. Żuber